

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4016/2023
24.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ Бујановац, чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1483/23 од 14.06.2023. године у ставу првом изреке, у седници већа одржаној дана 24.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1483/23 од 14.06.2023. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1483/23 од 14.06.2023. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 218/22 од 20.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике између исплаћене зараде и зараде која би требало да буде исплаћена до висине минималне зараде, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати износ од 28.040,56 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне новчане износе за јануар, фебруар, март и април 2019. године почев од означених датума доспелости па до исплате, као и да тужиоцу уплати доприносе надлежним фондовима на износе разлике неисплаћене минималне зараде за наведени период. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати износ од 88.292,45 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне новчане износе почев од означених датума доспелости па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати износ од 116.150,26 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне новчане износе почев од означених датума доспелости па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на

износе разлика из става другог и трећег изреке уплати доприносе надлежним фондовима по стопи и основици које важе на дан уплате, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.000,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 104.100,00 динара почев од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1483/23 од 14.06.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 218/22 од 20.12.2022. године, у ставовима другом, трећем и четвртом изреке и у том делу жалба тужиоца је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одлука о трошковима поступка из става петог изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име разлике између исплаћене зараде и зараде која би требало да буде исплаћена до висине минималне зараде, за период од 06.05.2016. до 06.05.2019. године, исплати износ од 28.040,56 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне новчане износе за јануар, фебруар, март и април 2019. године почев од означених датума доспелости па до исплате, као и да тужиоцу на досуђене износе уплати доприносе надлежним фондовима. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу којим је правноснажно одлучено одбијањем тужбеног захтева (у ставу првом изреке), тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 –др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права. Одлука из става првог изреке побијане другостепене пресуде је у складу са правним ставом израженим у одлукама ревизијског суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116/14, у примени од 01.11.2014. године), као и пресудом Врховног касационог суда Рев2 2729/22 од 14.09.2022. године, која је донета у предмету са истим чињеничним и правним основом.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 06.05.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић